

T H E S E S
M E D I C Æ
PARISIENSES.

THESE

MEDICAE

LIBRARY

MS 2336. (Ancienne bibliothèque, 474)

T H E S E S

PHYSIOLOGICÆ,

HYGIASTICÆ,

PATHOLOGICÆ,

E T

CHIRURGICÆ,

I N S C H O L I S

MEDICORUM PARISIENSIIUM

PROPUGNATÆ.

AB ANNO

1765

AD ANNUM

1772

P A R I S I I S.

M. DCC. LXXII.

J. W. B. & Co.

1017 Broadway

New York

1880

CHURCH

1017 Broadway

New York

1880

CHURCH

1017 Broadway

New York

1880

CHURCH

1017 Broadway

New York

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
*manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis quartâ mensis
Decembris, anno Domini M. DCC. LXVI.*

M. JOSEPHO - JACOBO GARDANE;
Censore Regio, Regiæ Scientiarum Societatis Montpel-
liensis Socio, Doctore Medico, Præside.

Altiùs ne recondita famis causa?

§ I.

OMINEM præ cæteris animantibus perfectissimum, dùm contem-
plamur, dùm rationis face irradiatum annorum suorum longævitati
miramur industriose prospicientem, miserum tamen illum sub dirâ
fati necessitate seriùs vel ocidè opprimendum ultrò faremur. Nullum
est ætatis tempus, nullum vitæ spatium, licet per exiguum, quod ad
mortem tamquam gressus quidam non possit haberi; nullus quoque sanitatis
status vel integerrimus, in cujus latebris occultò & dolosè non insidietur proximæ

A

ruinæ causa, èhù nimium efficax ! Vivere igitur & mori hæc duo sibi primo intuitu contraria, strictiori tamen vinculo nectuntur, cum vita semper ad mortem conducatur, nec possit unius idea fingi, quin simul adsit alterius cogitatio. Sic motus quo corpus semper exercetur, sic ipse sanguinis circuitus qui celsifidræ instar rapidiora vitæ signat momenta, totidem habentur media ex quibus insciens animal sui citiorem reddit dissolutionem. Ex his distrahuntur solida & eroduntur (1), modò graciliora sunt, modò crassiora, rigida demùm aut minùs laxa, fluida tenet lentor invisicans, à rapidiori motu siccescunt, hinc acrimonia lethalisque illorum degeneratio. Ergo nè obeundis vitæ muniis impar viribus machina sibi relinquetur penitus corruitura ? Ne metuas, ecce hanc irrorabunt affluentes chyli salutares rivuli, indefinenter manans recens alimonia vires refocillabit collapsos, & quæ non poterant cludi jacturas, potenter & tempestivè refarciet. Chylus autem iste sustentando corpori tam accommodatus, colore & sapore cum non nullis vegetantium productis conveniens, crasi verò ab iis maximè diversus, nec aliundè nisi à gastricâ fermentatione oriundus, ex vegetantium & animantium, dicam ex mineralium familiâ sobolescit. Næ ! brutæ quas instinctus impellit, & homo suâ ductus ratione dùm sibi bona & convenientia magis inter hæc seligunt, nociva vel palato minùs grata longè solent amovere. Verum enim verò non de alimentorum selectu utriusque mens priùs torquetur, quàm famis acumen ambo senserint; nec quem vividè premit, in trutinandâ alimentorum indole fames diù finit immorari; hæc autem undè procedat scire si desideres, inconsultus rem prosequeris arduam, imò scitu forsan impossibilem; namque cuncta quæ hoc-circà excogitaverunt Medici, fabulationes commenta ve redolent, nec mirum cum aliùs sit recondita famis causa.

§ II.

VOLUPTATEM auget cupido, neque voluptas absque cupidine. Cæve tamen ne plùs aequò desideres; repulsâ incenditur appetitus cedere nescius & quæ si obtinuisset animal felicitati inservissent, denegata vertuntur in illius perniciem. Ea verò moralibus maximè pertinentia de rebus physicis aequè dicta sunt.

Fame qui laborant initio sensum haud ingrati experiuntur (2); levis scilicet in gastere perferuntur morio, sensus ille magis & erethismo donatus ad se pabulum quasi advocat: titillationis impatiens œsophagus, consensu, transmittendis alimentis fit aptior: cum illo pruriunt fauces, prurit & palatum, liberius interdum salivales

(1) Latiori sensu hæc accipias; scilicet quando à causis violentis commota fluida, solidorum parietes ita vividè impetunt, ut succussu vim illis facere valeant. Secus ridiculum foret illud fibræ detrimentum à mechanicis gratuito prædicatum, cum fibra, functo semel animali, neutiquam vel saltem minùs lubricata majorem sæpè patiatur distractionem, quam vivente illo, nec ideò dissocietur; cum putredo incipiens hanc non attingat; eùm vermes ipsi qui mucum rodunt villos obducentem, fibræ relinquant intemeratam (apertè vidimus in eadaveris vesicâ urinariâ diù fortuito servata). Cum demum villi animalium nunquam crassescant, nequè proinde decreescere debeant. Sed hæc ad nutritionem.

(2) Fames morbus est. Hippocrates dixit, & post illum ferè omnes qui de eâ disseruerunt, nequidem exceptis recentioribus, qui famem quâ ad cibum capiendum incitatur, *dolorem* esse docuerunt, qui sensum ingrati *dolorisque* genus acris & quasi lacerans, in solo ventriculo, inter prima famis phaenomena scribè reposuerunt.

nec alia media sufficient, præstò adeit consuetudo naturæ proxima, cujus effectus in oscitatione, pandiculatione, somno, excretionibusque cum sit inultiplex, ita & in fame promovendâ: jentare quippe non nulli vel merendam sumere cum assueverint, si per dies abstineant, ab iis fiunt alieni. Quod multum molestat initio quadragesimalis temporis jejunium, progressu facilius toleratur. Sunt quibus ter vel quater in die lautè pasci, cum priùs esset in usu, necessitate, aut aliâ ducti ratione, semel tantum singulo nycthemero cibos sumunt, quod quidem statim durum patientiâ fit in posterum levius. Sexcenta non minoris ponderis silentio prætermittimus. At quomodo hæc possit consuetudo? quid natura? quid motus fibrillaris, tonicus? quid magnifona irritabilitas? dicat audacior.

§ V.

JAM verò dilutis opinionibus, frustra quæ causâ famis indagata, cum relictis illam noscendi spes ulla superlit, obsoletorum systematum sanctores credis obmutescere? credis physiologis bona mala ve deficere argumenta? aliter judicabis cum sicuti natis deformibus excæcati parentes sæpissime blandiuntur, sic inventores hæ hypothesi licet erroneæ semper in eâ delectari videbis. pepticorum igitur succorum acrimoniæ plus æquo addictis, salita, piperata, acida, ceteraque famem non raro provocantia, nova subministrabunt rationum momenta; sed acres succi licentius excogitati, quantum à condimentis & naturâ & indole differant neminem fugit vel in rebus medicis minus exercitatum. Effusus sanguis in ventriculo *avicula fame enecta*, & motus peristalticus, ad attritum superius oppugnatum alios impellunt, qui tamen idè nolint crassiores avium stomachi parietes, gracilioribus gasteris membranis comparari: qui effusus sanguinem ab aliis causis æquè probabilibus pendere posse non ibunt inficias: qui demum accuratius perpensa vi motus peristaltici, non adèd propositi tenaces erunt. At dùm suam tuebantur modò sententiam contrarii, nunc nostram suâ vice laceissent. Glandularum optelionis relictis raro periodici determinationem ad occultas & exhibitas Aristotelis facultates relegabunt; quò circa infarctus istius & suarum periodorum causas penitus ignorare fateamur, nec illas umquam voluimus indicare: hunc igitur tantummodò qualem in aliis colis observant, sic in salivalibus, non minus absconditâ licet ratione, manifestari, aliis forsàn scrupulosius annotavimus. Unum superest nobis objiciendum, scilicet, quod cum negativam quæstionem proposuerimus, nil incrementi ex indè medicina percipere queat; cui si possent ista seridè proponi, haberet in promptu responsio; caduca namquè serè cum sint, & fictitia cuncta in re physiologicâ magnum certè præstaretur arti commodum, si non novos errores antiquiorum ruinis adderent physiologi (9), sed magis cauti & fingendi prurigne minus impulsii, priùs

(9) Cunctas evolvere physiologiæ paginas vix ullam habebis in quâ suo modo non unusquisque phænomenorum sanitatis rationem reddere conetur. Quod de scriptis idem de prælectionibus academicis, in quibus ad omnia paratus Professor, responsa qualiacunque in promptu habet, ignorantiam suam fœci embecens. Ehu! possit umquam physiologia seu inepta & gargaris functionum interpretatio, post alias Medicinæ partes seponi, possint qui primo discendi fervore flagrant, feliciores philiatri, in accipiendis morborum genuinis definitionibus & prænotionibus coequis, ingenii acumen obviunde, mox si non fassidit animus, fœdissimis physiologicis ipsis deludantur. Sic res infinita præpèndum percipere commoda, perciperent cives: quot verò errores ex affectu docendi methòdo pullulent, norunt & lugeant boni.

inventa rationis & iudicii crucibulo liquarent depuranda, & vel levissimas veri
scintillulas, cum lucent, à scoriis separarent sedulò, vana denique & futilliora licet
verba magistri firmo & irrequieto sub pede calcarent. Velint igitur vel nolint adver-
sarii, concludimus:

Ergò altiùs recondita famis causa.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Ludovicus - Petrus - Felix-
Renatus LE THIEULLIER,
Regis Consiliarius, & in majori
Consilio, necnon in magnâ Re-
giæ Domûs & Franciæ Præ-
fecturâ, Medicus ordinarius
& Scholarum Professor desi-
gnatus.

M. Petrus - Ludovicus - Maris
MALOET.

M. Alexander - Dionisius
DIENERT.

M. Carolus GEILLE de S. Leger,
Medicus Regis Consiliarius;
& apud Gallicos & Extra-
neos Equites, Medicus or-
dinarius.

M. Antonius GARNIER.

M. Jacobus - Ludovicus
ALLEAUME.

M. Natalis - Andreas - Joannes-
Baptista CHESNEAU.

M. Joannes - Franciscus PARIS.

M. Dionisius - Claudius
DOULCET.

Proponerebat Parisiis, JOANNES-CAROLUS DESESSARTZ,

Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis, Baccalaureus.

A. R. S. H. 1766. A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Univers. Facult. Med. Parisiensis, Typographi.